

Tonen, i hvilken det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) fremsatte sine Urigtigheder, som selve Indholdet af dem, og med Fare for ogsaa at faa en Overhaling for daarlig Tone vil jeg sige til det ærede Medlem, at med denne uhyre Selvbevidsthed og i denne Vi-alene-vide-Tone, som karakteriserer alt radikalt, det være sig radikal Presse eller radikale Rigsdagsmænd, og som i den senere Tid forekommer mig i særlig Grad at karakterisere det ærede Medlem fra Middelfart, fremsættes af de Herrer ikke alene, hvad der muligvis kan være rigtigt, men ogsaa, hvad der er helt forkert, f. Eks. det, der fremkaldte min Afbrydelse. Det ærede Medlem fra Middelfart talte — og netop i den betegnede Tone — om Lønningerne til Kaptajner i Reserven som et blot og bart Pensionstillæg uden med et Ord at nævne eller antyde, at der bliver fordret et Arbejde af disse Mennesker, og det var det, der fremkaldte min fuldstændig beføjede Afbrydelse: De gør ogsaa et Arbejde for den Lønning, de modtager. Det er nemlig det, de gør. Og da denne Afbrydelse fik det ærede Medlem fra Middelfart til at udtale sig om Reservekaptajnernes Arbejde, hæftede han sig ved de 6 Dages Indkaldelse. Men det er kun en Del af Arbejdet. Dette er forskelligt, saa vidt jeg ved, i de forskellige Reservekompagnier, nogle har Depotarbejde, og der er andet Arbejde forbundet med Stillingen, og een Ting overser det ærede Medlem fuldstændig, og det er, at disse Folk altid skal være rede. De maa derfor bo visse Steder, de maa være parate, og naar det er samvittighedsfulde Mænd, maa de følge med i de militære Fag, hvad de ikke behøver, naar de er afskedigede. Om nu 1,000 Kr. er for lidt eller for meget for deres Arbejde og for de Begrænsninger i deres personlige Frihed, som er forbundet med at være Kaptajn i Reserven, skal jeg se bort fra. Hvis det er for meget, er det i hvert Fald ikke Reservekaptajnernes Skyld, saa er det bl. a. Rigsdagens Skyld, saa hvordan man end vender og drejer dette Spørgsmaal, var min Afbrydelse fuldstændig beføjet, og det ærede Medlem fra Middelfart kunde have sparet sig at imødegaa den, og vilde han imødegaa den, kunde han have sparet sig den Tone, i hvilken det skete. Saa havde ogsaa jeg sparet mig mine Udtalelser.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) tog mig det ilde op, at jeg har brugt Udtrykket Vælgermødetone overfor ham, og spurgte mig, om jeg da mente, at Vælgermødetonen i og for sig var en forkastelig Tone. Det mener jeg ikke, man kan sige om Vælgermødetonen i Almindelighed, men jeg har overværet adskillige Vælgermøder, hvor Tonen har været alt andet end god, og paa saadanne Vælgermøder har jeg stødt paa det ærede Medlem, han har der ikke altid højet Tonen. Nu siger det ærede Medlem, at han har lært Tonen af mig, og han fremhæver mig som hans Læremester i Forhandlinger paa Vælgermøder. Jeg maa da bekende til min Sorg, at det er ikke alle mine Elever, der er lykkedes lige godt. Det forekommer mig, at det ærede Medlem har været i høj Grad opfindsom med Hensyn til, hvad der kan siges paa Vælgermøder, udover hvad jeg har kunnet lære ham. Det er imidlertid ikke det, Sagen her drejer sig om, jeg syntes kun, at det ærede Medlem tog lidt mere overlegent og lidt mere bidsk paa mig og mine Udtalelser, end jeg har givet Anledning til. Jeg vil dog undskyldte det ærede Medlem, for han har nu længe paa Grund af sin ophøjede Stilling som Formand for Regeringspartiet maattet holde sig tilbage, og jeg kan derfor tilgive ham, at han en enkelt Gang slaar sig løs, og skal ikke tage ham ilde op, hvad han har sagt.

Jeg vil kun med Hensyn til det her foreliggende sige, at naar det ærede Medlem bebrejdende udtaler til mig, at jeg ikke skal tale Underofficerens Sag i saadanne Smaating, maa jeg svare, at der ikke er Grund for mig til her at tale Underofficerernes Sag i anden Henseende end den, dette Lovforslag, som er af midlertidig Karakter, giver mig Anledning til, men det ærede Medlem ved — jeg behøver ikke at fortælle ham det —, at jeg paa andet Sted neppe vil staa tilbage for det ærede Medlem i Opfattelsen af, hvad der i Fremtiden vil tjene Underofficerernes Uddannelse bedst. Dette siger jeg ikke for at komme ind paa den Sag her, men jeg siger det for at væge mig imod den Sigelse, der laa i det ærede Medlems Ord, som om han fremfor nogen var kaldet til at tale Underofficerernes Sag.

Naar det ærede Medlem siger, at jeg som Forsvarsminister har ladet foretage visse Valgavancementer, hvorved Stabssejter gik over til at blive Løjtnanter i Reserven, svarer jeg, at jeg har ikke blot ladet foretage saadanne Avancementer,